KVINNORNAS TIDNING

N:o 27. 5:te årg.

5 Juli 1925.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
» sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Magasinsgatan 12, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:—. 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:—.
Lösnummer 15 öre.
Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1925.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag
Här och Där.
Från gatan. Av Tora Ramm.
Lösdrivarlagen och kvinnorna. Av Gunnar Thorin.
Av, genom och för kvinnan.
Min ursäkt till kvinnan. Av Gilbert Frankau.
Moraliska härnadståg. Av Edith Mac-Millan.
Teater.
Söndagsnöje. Av Ragna Peters.
Badolyckor.
Gamla och Nya tiden, sedd genom ett fönster. Av Louise Bergh.
De svåra dagarna. Av Elisabeth Hogström-Löfberg.

Utlandskrönika i sammandrag.

Den engelske premiärministern, Baldwin, har hållit ett märkligt tal i engelska underhuset, då detta i samband med finansbillen debatterade arbetslösheten och medlen däremot. Man är sannerligen icke van vid sådana pessimistiska tonfall från det mäktiga Britannien.

"Det stora flertalet av våra landsmän, yttrade talaren, ha ännu icke lärt sig inse, att de dagar äro för alltid förbi,då våra industrier arbetade för hela världen, då vi levererade till utlandet de varor vi själva behagade, då vi inte frågade köparne vad de önskade och då de voro tvungna att taga våra priser och våra villkor. Denna tid är för alltid förbi. Vår ställning i dag är icke sådan, att vi kunna befalla".

Det program för arbetslöshetens avhjälpande statsministern framlade var överraskande svagt. Regeringen kan just ingenting göra för att understödja industrien, parlamentets möjligheter äro också små. De enda medel som verkligen kunna rädda nationen ur dess nuvarande stora, genom depressionen framkallade svårigheter äro intelligens och arbete, fred mellan arbetsgivare och arbetare samt allmän åtlydnad för parollen: engelska varor åt engelska folket.

Orsakerna till Englands iråkade bekymmer äro förlusten av betydande delar av världsmarknaden på grund av övermäktig utländsk konkurrens, världens — genom övergång till elektrisk drivkraft och oljeeldning — minskade behov av engelska kol, de tyngande ofantliga arbetslöshetsunderstöden och de väldiga avbetalningarne, c:a 850 miljoner kr. pr år, av krigsskulden till Amerika.

I Frankrike har det lyckats finansministern, Caillaux, att utan sedelpressens hjälp skaffa pengar till statens kolossala utbetalningar vid halvårsskiftet. Trots motståndet från socialdemokraterna, som redo sin gamla käpphäst, guldkonfiskering från de välsituerade, fick regeringen bemyndigande att uttaga ett förskott på sex miljarder från franska banken och att upplägga ett nytt stort obligationslån mot guldränta.

Medan de europeiska makterna laborera med dåliga affärer, vältrar sig Amerika i guld. Orsakerna äro bl. a. en klok statlig hushållning, de upplagrade krigsvinsterna från det stackars Europa, inbetalningarne av de europeiska krigskulderna, folkets oerhörda arbetsflit, arbetsfreden, skyddstullarne o. s. v. Det kan nämnas att den samhälleliga omvårdnad i form av arbetslöshetsunderstöd som är naturlig i Europa icke förekommer i U. S. A.. Där får man arbeta och spara eller svälta ihjäl.

Tyska riksregeringen, som dryftat den franska noten i säkerhetsfrågan, har enhälligt uttalat sig för ett skyndsamt upptagande av de preliminära förhandlingar Frankrike föreslår.

Den franska utrymningen av Ruhr, vilken enligt Londonfördraget skall vara fullbordad medio augusti, har påbörjats.

Från Aten meddelas att efter den nyligen genomförda militärrevolutionen general Pangalos gjort sig till diktator och tillsatt en regering. Ett manifest förklarar, att revolutionen är ett patriotiskt verk med fäderneslandets bästa till syftemål.

Från Marocko meddelas, att riffkabylerna under Abdel-Krim angripit både de franska och spanska ställningarne. De fransk-spanska ansträngningarne gå ut på att genom en hungerblockad svälta Abdel-Krim och hans krigare till underkastelse. En icke ärofull men effektiv stridsmetod.

I Kina har ett visst lugn inträtt men strejkrörelsen utbreder sig och främlingshatet växer.

De kinesiska oroligheterna, vilka, underblåsta av ryska bolschevikregeringen, avsevärt skadat Englands handel , har uppkallat lord Birkenhead, statssekreterare för Indien, till ett hotfullt uttalande mot den ryska regeringen. Englands tålamod kan en dag tryta!

De tysk-polska förhandlingarne om ett nytt handelsavtal ha strandat. Ett häftigt tullkrig har med anledning härav utbrutit mellan de båda länderna.

——::——

Här och Där.

Självlysande strumpor — så lyder det senaste glädjebudskapet till kvinnovärlden.

Uppfinningen är ett lysande och belysande bidrag till den rådande benkulten. Den utgör också en bekräftelse på att all utveckling går i cirkel.

Vår Herre skapade en gång av ett ben — kvinnan. Våra herrar skapare i modets värld göra nu allt vad de kunna för att av denna kvinna ånyo få endast — ben.

*

Svenska folket har kommit i ett svårt dilemma. Statistiken har nämligen visat att det icke är så väl beställt med vår renlighet som vi trott. I genomsnitt består sig den svenske medborgaren endast 1—2 bad per år.

Man grubblar nu över orsakerna och hur man skulle kunna stimulera nationen till större renlighet.

Saken är enkel nog. Sänk badprisen på våra offentliga inrättningar och låt oss få badrum i husen. Då skola snart ''lögardagarna'' åter bli vad de ursprungligen varit — nordiskt-nationella tvättdagar.

*

I en tidning lästes för en tid sedan några korta notiser om bötfällda chaufförer. En hade kört på ett träd och dömdes böta 10 kronor; en annan hade kört mot en lyktstolpe och ålades böta 15 kronor; en tredje däremot hade kört omkull en gammal kvinna. Han slapp ifrån med en femma. Det kunde vara intressant att veta, vilken värdemätare som ligger bakom vårt begrepp om trafikkultur.

*

En anonym insändarinna är mycket förbittrad på Gilbert Frankau för hans påstående i artikeln i föregående nummer att kvinnan har kattnatur. Hon avslutar sin upprörda skrivelse med en försäkran, att vi kvinnor äro helgon och att Frankau endast "far med osanning" samt tillägger: "Hade jag honom här, skulle jag minsann klösa honom."

Redaktionen står en smula rådvill. Vi tro naturligtvis obetingat den ärade insändarinnan, men erkänna vår okunnighet rörande en punkt av skrivelsen. Kanske kan vår insändarinna själv hjälpa oss att fylla luckan genom att tillskicka oss en liten förteckning på helgon, som brukat klösa.

*

En tysk författarinna anmärker på att en kvinna över fyrtio år, på grund av publikens smak, icke kan användas som en centralgestalt vare sig i den episka eller dramatiska diktningen. Det högsta hon duger till är att vara mamma till hjälten eller hjältinnan.

Vi få trösta oss med, att inte heller mannen över fyrtio år är särskilt gouterad som hjälte inom diktningen. Efter denna kritiska tidpunkt få både mannen och kvinnan nöja sig med att befordras till tryck i tidningarnes porträttgalleri, varest de, som bekant, göra sig bättre ju äldre de bliva.

——::——

Från gatan.

En strålande högsommardag.

Från en azurblå himmel, så bländande klar, att hela rymden tyckes genomdrucken av dess ljus, lyser julisolen. Över palats och kåk, över rättfärdig och orättfärdig, över ond och god. Hela naturen jublar, strör med fulla, givmilda händer sin skönhet och glädje över allt levande .

Skapelsens egen livsbejakande, upprätthållande godhet .

På den trädöverskuggade trottoarens trolska matta av solfläckar och skuggor mötas ett par kvinnor. Den ena är en lyxens och välståndets utkorade. Under det lilla dyrbart arbetade hattbrättets fina båge ser hon med mild blick ut på världen. Hon njuter såsom allt levande av denna klara sol, denna behagliga värme, denna friska doft, som fjärran skogar, ängsmarker och vatten sända in över staden.

Vad Gud är god!

Den andra är torvtig. Ansiktet slitet och dräkten ytterligt enkel. Den ommoderniserade hatten skuggar ett par urblekta ögon, som trötta flacka från föremål till föremål. Men även hon njuter av solen, av värmen, av den begränsade fristunden ute i frisk, doftande luft .

Vad Gud är god!

Nu äro de båda kvinnorna varandra nära. Deras blickar mötas — forskande — hastigt igenkännande. Över det slitna ansiktet stiger en varm livfull rodnad, blicken tändes av minnen, hon böjer huvudet och öppnar läpparna till ett leende, som dock hastigt slocknar.

Den andras nyss så milda blick har med ens blivit sträv, avvisande. Hon hälsar knappt märkbart, med ögonbrynen, och med en blick som mäter från topp till tå den andra med outsägligt förakt.

Det är blott en sekund i gatuvimlet. De båda kvinnorna ha redan gått varandra förbi. Och de violblå ögonen under det dyrbart arbetade hattbrättet ha återfått det milda, änglalika uttryck, som utgör en del av dess ägarinnas sociala renommé.

Men i en annan sinnesstämning än förut går den andra sin väg framåt. Solen har slocknat, luften har ingen doft mer, stenarna bränna under hennes fötter. Det sitter en tagg inne i hennes hjärta och värker. Kvinnan, som hon hälsade på nyss, har varit hennes barndomsvän. De ha lekt tillsammans på samma gård, i samma barnkammare, bytt bilder och delat godsaker. Men det var längesedan nu. Och nu har hon blivit så fattig, att barndomsvännen ej vill vidkännas henne mer.

Hon har ej tänkt på det förut. Hon har arbetat på sitt hem, försakat för de sina — gått upp i dem. Men nu ser hon plötsligt sig själv med en annans blick. Ser sig sliten, arm, uttjänad och föraktad.

Hon går vidare med dröjande steg. Hon vill bort — bort från människornas blickar. Vid allén viker hon av åt gången längst nere vid kanalen. Där är tyst och öde. Och där vet hon att det står en ensam bänk. På den sätter hon sig.

Solen lyser, fåglarna jubla, blågula dukar sticka här och där upp ur stadens massa och vaja glättigt under himlens azur .

Men all skapelsens skönhet och godhet betyder ingenting mer. En tagg, som trängde djupt, har stungit hennes hjärta. Hon sitter upprätt på bänken och gråter. Utför hennes bleka kinder rulla tår på tår — grämelsens tårar över en kall och föraktfull blick ur en kvinnoängels öga.

Tora Ramm.

(Eftertryck förbjudes.)

Lösdrivarlagen och kvinnorna.

Av *GUNNAR THORIN.*

Svenska Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.

Fattigvårdslagstiftningskommitténs förslag till ny, reviderad lösdrivarelag möttes vid sitt framläggande av en icke obefogad kritik från skilda håll. Särskilt var det en detalj i förslaget, som blev, och måste bliva, föremål för kritik, nämligen den delen av detsamma, som rör den klass kvinnor, vilken betecknas "prostituerade".

Fattigvårdslagstiftningskommitténs förslag, att i likhet med vad nu är fallet, klassificera nämnda kvinnokategori såsom lösdrivare kan icke anses överenstämma med de krav på humanitet man numera har rätt att uppställa. Man anser numera glädjande nog i vida kretsar — även bland våra myndigheter — att bortdömandet av sådana kvinnor till tvångsarbete i de flesta fall verkar raka motsatsen emot vad avsikten är; detta behandlingssätt medför ofta för att icke säga oftast ett förhärdande av individen istället för ett förbättrande.

Intressanta och av auktoritativt värde härvidlag äro de inlägg i denna fråga, som vid skilda tillfällen gjorts av den kvinnliga assistenten vid Landskrona tvångsarbetsanstalt för kvinnor, fru Ingrid Wisén. De uttalanden hon gjort i detta ömtåliga ämne grunda sig på den långa erfarenhet fru Wisén har genom arbetet bland dessa samhällets olycksbarn och utgöra ett tungt vägande inlägg mot förslaget att fortfarande behandla dessa olyckliga kvinnor såsom lösdrivare.

Fru Wisén framför en rad önskemål beträffande de ifrågavarande kvinnokategoriernas behandling. För det första borde, framhåller hon, ej dessa kvinnors sak som f. n. sker behandlas av män. Synnerligast vänder sig fru W. mot det ofta upprörande missförhållande, som består i att manliga och oftast oförstående, kanske t. o .m .råa polismän äro satta att vaka över nämnda kvinnor Ej få av de för "lösdriveri" anhållna kvinnorna ha förklarat, att intet i så hög grad bidragit till deras förhärdelse och förråande som den behandling, för vilken de blivit utsatta från polisens sida. Uppsynen över dessa kvinnor bör läggas i *kvinnors* händer; kvinnliga "skyddssystrar" böra på detta område sättas istället för polisen. Fru Wisén går ändå längre: hon anser att ärenden som röra dessa kvinnor böra handläggas av kvinnliga domare. I varje fall anser hon med fullt fog, att det åtminstone bör finnas möjlighet för kvinnor som stå tilltalade för detta slag av "brott", att inför domstolen bli biträdda av kvinnliga försvarare.

Med skärpa har vidare fru Wisén vid skilda tillfällen påvisat det fullständigt avita och rättsvidriga i att dessa kvinnor, som av ett eller annat skäl kommit att föra ett lösaktigt leverne, behandlas såsom lösdrivare, varnas och befordras till tvångsarbete.

Det visar tydligt att lösdrivarlagens tillämpning å detta område icke hjälper, utan stjälper dessa samhällets olycksbarn; en ung och relativt ofördärvad kvinna, som en gång råkar ut för "sedlighetspolisen" och blivit bortdömd till tvångsarbete, är tyvärr i regel därmed dömd att för hela livet kvarbliva i den dy, vari hon råkat.

Tydligt är att lösdrivarelagens tilllämpning på detta område ingalunda är — såsom avses — ägnad att avhjälpa det onda, utan fastmer att vidmakthålla det. Begreppet "lösdrivare" bör i ett modärnt samhälle och i en modärn lagstiftning endast äga tilllämpning å personer med verkligt kronisk ovilja till arbete; beträffande isynnerhet de s. k. "kvinnliga lösdrivarne" så gäller det famför allt att *rädda,* ej att straffa.

I stället för lösdrivarelagens tilllämpning och tvångsarbete bör å detta område skapas en verklig skyddsorganisation, vilken har till uppgift att omhändertaga de vilsekomna och ge dem en tillflykt å hemliknande anstalter, ett internat på viss tid under mildast möjliga former. Endast dem som visa sig verkligt oförbätterliga, böra som en sista utväg sändas till tvångsarbetsanstalten.

— Det är, yttrar fru Wisén bl. a. — en skam för Sveriges land att det i stort sett finns så liten förståelse för det här ifrågavarande räddningsarbetet och att samhället bereder så ringa möjligheter för dessa olyckliga, fallna kvinnor att erhålla den hjälp de så väl behöva för att åter bli goda och på hederligt arbete levande människor.

Man måste ge fru Wisén full rätt häri. Samhället uppträder gentemot dessa olycksbarn såsom den rene fariséen; det bär ofta själv skulden till eländet, men har endast straff, ej hjälp i beredskap åt dem, som fallit offer för frestelsen, och vore det icke lika gott att erkänna, att "gatans lätta garde" egentligen är ett till synes ofrånkomligt tillbehör till det modärna samhället? Och är det icke lika gott att erkänna, att den naturliga och rättvisa konsekvensen av att straffa dessa kvinnor måste bli den, att även männen — deras kunder — borde straffas? Sedlighetens väktare, polisen, slår i kraft av lösdrivarelagen dagligdags i våra storstäder ner på kvinnor, vilka "observerats" och befunnits leva ett lösaktigt leverne, rycker dem brutalt från gatan till polisarresten f. v. b. till tvångsarbetsanstalten pr fångtransport. Men männen? Frågan är genant och systemet hedrar ej vårt samhälle. Det är en skamfläck på detsamma.

Vi måste härvidlag i rättvisans och humanitetens namn komma fram till en förändring

Ett oavvisligt krav för det första är att dessa kvinnor undantagas från att klassificeras såsom lösdrivare och från att av polisen behandlas såsom sådana, ett oavvisligt och ofrånkomligt krav är vidare, att en skyddsorganisation, handhavd och skött av kvinnor kommer till stånd.

Vid 1924 års riksdag var detta behjärtansvärda sociala spörsmål föremål för två kvinnliga motionärers uppmärksamhet.

Millioner paket DRICK FRIMÄRKS THÉ Säljes årligen

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

Inf. gen. Göteb. Tandl.-Sällskap.
Tandl. Lisa Andrén
Vasagatan 5 B, Tel. 10919.
10—2, 5—7; lördagar 10—2.

Tandläkare KARIN THORLEIF
Kungsportsavenyen 29. Tel. 11789.
Vard. 1—2 el. efter överenskommelse.

Fröknarna Kerstin Hesselgren och Elisabeth Tamm motionerade nämligen då om ett anslag av 8,000 kronor för anställande av en "skyddssyster" vid Landskrona tvångsarbetsanstalt. Motionärerna påpekade de svårigheter, som möta för en kvinna, som en gång dömts till tvångsarbete, att komma ur sitt gamla liv. Hon mötes oftast vid utträdet från anstalten av "vänner", vilka taga hand om henne och föra henne ut i virveln och dyn igen. Även om hon skulle ha förmåga att stå emot dessa vänners skadliga inflytande, utgör det förhållandet, att hon varit intagen på tvångsarbetsanstalt, ett så gott som oöverstigligt hinder för henne att åter bli en hederlig människa. De straffade anföra även, berättar fru Wisén, att det förhållandet att de två år efter frigivandet äro pliktiga anmäla sig hos polisen, utgör en black om foten på dem då de söka bryta med sitt forna liv och kommer dem att åter falla. Gångna tiders samhällen märkte sina olycksbarn med glödande järn. Våra dagars samhälle märker sina olycksbarn på ett icke mycket mindre vanhedrande sätt.

Fröknarna Tamm och Hesselgrens blygsamma framställning vann ej riksdagens bifall. Visserligen skulle dessa 8,000 kronor använda för anställande av en skyddssyster åt dessa olyckligaste av samhällets många olycksbarn, ha kunnat kallas för ett "kulturanslag" i ordets fullaste bemärkelse.

Det gäller därför att komma igen. Men det räcker icke med ett anslag för anställande av en skyddssyster vid Landskronaanstalten. Mera måste bli till innan samhället kan anses ha gjort vad det är skyldigt att göra på detta område.

Istället för lösdrivarelagen och sedlighetspolis skall sättas en "änglavakt" för de olyckliga, en av kvinnor handhavd skyddsorganisation, istället för tvångsarbetet hjälp till upprättelse och istället för tvångsarbetsanstalten skyddshemmet — det är målet.

Först när detta åstadkommits har samhället rätt att anse, att det gjort vad det på detta område är skyldigt att göra.

— — —

Ovanstående artikel sammanfaller icke med redaktionens åsikter i denna fråga men vi bereda gärna plats åt densamma för att låta den tjäna som bakgrund till vad vi ha att anföra i ämnet. Vår artikel kommer i ett följande nummer. Må sedan våra läsare döma mellan de båda ståndpunkterna!

—::—

En dåre jag den kalla må,
Som sig av lyckan väntar mera,
Än det att alltid hoppas få
Och alltid kunna — resignera.

W. Thisted.

—::—

PÄRLOR
JUVELER
i modern infattning fördelaktigast
hos
K Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Hemmets tidning
— är —
Göteborgs Aftonblad
Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.
I varje nummer, värdefulla artiklar i olika
frågor, berättelse,
följetong, kåserier.
Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.
Lösnummerpris 10 öre.

Av, genom och för kvinnan.

Det kvinnliga klubbväsendet är som bekant mycket utvecklat i Amerika. Ett betydande antal av dessa klubbar äga egna ståtliga föreningshus. Det har visat sig att kvinnorna på ett glänsande sätt löst den invecklade och svåra byggnadsfrågan.

I dagarna har den kvinnliga stadsklubben i St. Louis, en sammanslutning av kvinnliga affärsidkare, yrkesutövare och husmödrar, flyttat in i sitt nyuppförda ägande hus, sju våningar högt, beläget i stadens centrum och värt c:a en och en halv miljon kronor.

Första och andra våningarne äro uthyrda till affärslokaler. De övriga våningarne inrymma klubbrum, hörsal, balsalong, simhall, restaurang och café m. m. I de olika matsalarne kunna samtidigt tusen personer serveras. Köksavdelningen är utomordentligt inventiöst ordnad.

När förslaget om bygget väcktes mottogs det av klubbmedlemmarne med blandad entusiasm och misstro. En rätt stor minoritet förklarade, att saken var fullständigt ogenomförbar.

Bygget beslöts emellertid och planens realiserande anförtroddes åt nio kvinnor, representerande den största kvinnliga affärsskickligheten i staden.

Ett aktiebolag bildades på frivillig grund inom klubben. De 4,000 aktierna voro åsatta ett värde av 25 dollars. Ingen fick innehava för mera än 2,000 dollars aktier.

När 70,000 dollars av aktiekapitalet tecknats och inbetalts köptes tomten. På en första och andra inteckning i den blivande byggnaden erhöll man 300,000 dollars lån, och byggnadsföretaget var säkerställt.

Det hela drives affärsmässigt och man beräknar med visshet att aktietecknarne skola erhålla god ränta på sin insats.

När aktiebolaget bildades ägde klubben 1,400 medlemmar. En massvärvning av nya medlemmar igångsattes med tanke på den planerade egna byggnaden och när beslutet härom fattades, hade medlemssiffran sprungit upp till 3,000. I inträdesavgift betala medlemmarne fem dollars och i årsavgift femton dollars.

Byggnadens arkitekt är en kvinna.

Klubben, som är femton år gammal, har till uppgift att på grundvalen av medlemmarnes samfällda arbete verka för mänsklighetens bästa och St. Louis väl.

—::—

Tjänarinnefrågan är för mången husmor ett svårlöst problem. Sköt själv Edert hem, men gör det lättskött genom att låta oss belägga golven med linoleummattor. "Linopeters", Kungsportsplatsen 2.

*

Olycka är lycka, motgång är medgång, när det leder oss närmare det stora målet där uppe

L. H. S. Dietrichson.

*

Svartsjuka är kärlekens citronsyra.

G. A. Linder.

—::—

Min ursäkt till kvinnan.

I förra numret återgåvo vi en temperamentsfull artikel "Har kvinnan kattnatur", med vilken redaktören för Sunday Express, Mr James Douglas, gick till attack mot den engelske författaren Mr Frankau för ett av denne hållet kvinnofientligt föredrag. Här följer nu Mr Frankaus svar:

Bästa Mr Douglas!

Ert älskvärda tillmötesgående att bevilja mig denna spalt för att bemöta er lilla diatrib i förra söndagens tidning, avväpnar all fientlighet. Uppriktigt sagt, hur skulle jag någonsin kunna nära någon verklig fiendskap mot min förste välvillige recensent, mot en, som skrev om mig — minns ni det? — "Alldeles som Byron förlöjligade hela den sociala hierarkien på sin tid, så förlöjligar mr Frankau allt som är enfaldigt och banalt i vårt societetsliv."

Ni har skrivit en hel del andra vänliga saker om mig, så att jag vill inte tro, att ni menar allvar, då ni säger, att jag bör bränna alla mina böcker och gripa till tiggarstaven. Det är faktiskt — om ni vill ursäkta, att jag kommer med en sådan supposition — min fasta tro, att er artikel om "kvinnornas kattnatur" blev skriven i precis samma tjuvpojkshumör, vari jag skrev de anmärkningar, som föranledde den.

Olyckligtvis tyckes likväl våra anmärkningar, både era och mina, ha uppväckt de allra rysligaste passionerna hos hela den "förskräckliga kvinnohären", som John Knox så kraftigt varnade sina samtida för .

Andra ha också varnat oss för denna "förskräckliga här". Ni kanske kommer ihåg Kiplings:

"When the early Jesuit fathers
preached to Hurons and Choctaws,
They prayed to be delivered from
the vengeance of the squaws.
T'was the women, not the warriors,
turned those stark enthusiasts pale,
For the female of the species
is deadlier than the male."

(När de första jesuitfäderna predikade för huron- och choctaw-indianer, så bådo de om frälsning från squawernas raseri. Det var kvinnorna, inte krigarne, som kommo dessa tappra entusiaster att blekna ty släktets kvinnokön är mera mordiskt än mankönet.)

Och så är det Pope (nog visste ni väl, att jag bara citerade?) med sitt "Ingenting är sannare, än vad ni en gång lät undfalla er, det att de flesta kvinnor inte ha någon karaktär alls."

Så att på det stora hela, t. o. m. om jag menat allvar, då jag sjöng min lilla svanesång till föreläsning härom dan, så hade jag haft ett sällskap, som väl inte kan kallas ointelligent. Men naturligtvis var det inte mitt allvar. jag ville bara retas lite smått med "vildkattorna", så att säga — just för att se, om de skulle spinna eller fräsa. Faktum är, att de som var närvaranda, började spinna. Men tyvärr kan man i tryck, isynnerhet genom förmedlingen av en nyhetsbyrå, endast återge det skarpa yttrandet men ej det avväpnande leendet, som förtar dess udd.

SÄCK OCH ASKA.

Efter ni alltså givit mig ett tillfälle, är detta därför min lilla ursäkt till alla de "små mödrar", små fästmör och små möjligen blivande fästmör, till vilkas förmån ni utvecklat så mycken vältalighet och kämpat så tappert. Låt dem förstå — allesammans — att jag bara skämtat; att jag uppfattar alla deras fullkomligheter och att fastän jag inte, som ni föreslår, kan böja mina knän för hela kvinnohären, är jag villig att böja mitt huvud, kläda mig i säck och aska och ropa: "Mea maxima culpa".

Tro mig, jag vördar dem alla, alla dessa "små mödrar", alla dessa små fästmör och alla dessa små möjligen blivande fästmör. Och tro mig också, då jag säger, att jag inte ligger en smula efter er själv i fråga om dyrkan av den "husets ängel", utan vilken vi båda äro så hjälplösa. Så det var *det!* En full, fri, uppriktig och nästan reservationslös ursäkt. Och får jag hoppas för bådas vår skull, att denna ursäkt må få en hastig verkan, så att vi båda må i grevens tid bli räddade från hela schocken av detta könskrig, vilkets tunga artilleri redan börjat låta sina kanoner dundra mot min brevlåda.

Vi ha gått långt framåt, ser ni, från den avlägsna tid, då ni skrev om min första bok: "Den är någonting unikt — den blottar på ett förfärande sätt den inre ruttenheten hos en societet, som hängivande sig åt samvetslös hedonism dansar sin väg fram mot den eviga elden." Ej heller är det längre nödvändigt för en poet (förlåt, att jag citerar er en gång till), att "uppenbara dekadensen hos detta England, som är fördärvat av lyx, förstört av självsvåld och moget för straffdomen".

DET KÖN, SOM SAKNAR HUMOR.

Vi leva i bättre tider nu, och om jag någonsin kommer att blåsa till revelj inte i en leksakstrumpet utan i en mäktigt skallande basun, så blir det för att uppkalla männen i något annat land, Abessinien t. ex., till att återställa matriarkatet och böja sig med en gång och för alltid för det förfinade och förädlande inflytandet av detta kön, som, så vitt jag kunnat döma av detta lilla experiment, äger alla dygder utom en, humorns förlösande gåva.

I parentes, om vind, väder och kvinnor tillåta det, så är det min avsikt att resa till Abessinien inom kort. Emedan jag hört att det är frid bland dess etiopiska kullar, att inget tryckt ord någonsin hittar dit, att en man kan sitta dagarna igenom framför Lejonporten i Harrar utan att få höra någon förgrymmad individ ur den "förskräckliga hären" muttra: "Hur *vågar* den där Frankau säga sådana saker? Han borde slitas i stycken. Han borde ha *stryk*."

Tycker ni inte att den låter lite kattaktig, den anmärkningen, som jag hörde fällas förra söndagen av en, som höll på att läsa er diatrib mot mig! Typisk också, det tror jag ni skall erkänna, om ni drar er till minnes ur ert vetandes rika skattkammare en liten ociterbar paragraf ur "Bekännelser" och det Shawska epigrammet om de "små mödrarna", som endast bringa sina barn till världen för att få nöjet att tukta dem.

Emellertid tycker inte ni också, kära vän, att jag har blivit nog tuktad nu?

Med utmärkt högaktning

Gilbert Frankau.

—::—

Har Ni något
att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni någon
tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Göteborgs största morgontidning.

Ingen övervikt
KAPPSÄCKAR Enastående Praktiska, Rymliga och Lätta, Finnes i alla storlekar ända upp till 80 cm.
Förekommer även i små, ytterst användbara storlekar från 30 cm.
Kr. 3.75
JOHN A. GAHM
Korsgatan 12 - Göteborg.

MERKUR-TVÅLEN
är även som badtvål den förnämsta.

Moraliska härnadståg.

Tiden är helt säkert icke så fördärvad som man skulle kunna vara frestad att tro på grund av rådande förhållanden, ungdomens "förvildning", den anfrätta förströelselitteraturen, den dåliga ton som anslås av nöjesindustrien, dessa väldiga affärsintressen som med sådan framgång myntar guld av människornas outsläckliga hunger efter underhållning, förströelse och nöjen.

Det finns naturligtvis en hel del folk, som antingen av smak eller tanklöshet låter sig ryckas med av allt detta, men till sist tar dock allmänhetens sunda instinkter ut sin rätt. Efter att motståndslöst ha lämnat fältet öppet åt de nedbrytande krafterna och givit dem fritt och lätt spel återfinner slutligen samhället sig självt och sätter beslutsamt en damm för förödelsen.

Reaktionen mot den våg av skamlöshet och immoralitet som efter kriget vällde fram över den civiliserade världen gav sig först tillkänna i Italien. Det var icke uteslutande politiska utan även religiösa och moraliska syftemål de unga fascisterna segerrikt fullföljde.

De förklarade krig mot allt, som kunde sänka och skada folkkaraktären och kommo därvid i strid med nöjesindustrien. De unga fascisterna beslöto att hyvsa förlustelselokalernas skabrösa program. Det häftiga motstånd de mötte icke minst från de uppträdandes sida bröto de med lätthet genom att under föreställningarne bereda sig tillträde till direktörernas och sujetternas rum och tvinga i de tredskande stora doser av — ricinolja!

Detta nämnes här därför att en nybildad fransk "renhetsliga", bestående huvudsakligen av manlig ungdom, upptagit en liknande fascistisk strid mot de parisiska nöjeslokalerna och förklarat att de vid behov ämna använda samma stridsmetod som deras italienska bröder. De till renhetsligan anslutna unga männen förklara att de icke äro några puritaner, men att de hylla och vilja främja fosterländska och sedliga ideal. De komma att bekämpa allt, som kan sänka folkets moraliska nivå eller utåt kompromettera Frankrikes namn.

I England är det en kvinnlig organisation, som upptagit striden mot den dåliga litteraturen, den dåliga teatern, det dåliga nöjeslivet överhuvud taget.

I Irland bedrives f. n. det samhälleliga uppsnyggningsarbetet med en våldsamhet, som saknar motstycke på annat håll, beroende måhända på att nationalhatet också spelar in. Rörelsen riktar sig nämligen huvudsakligen mot den engelska förströelselitteraturen, romaner och veckomagasin, samt även mot den i Irland spridda engelska dagspressen, när denna upplåter sina spalter åt brottmålshistorier och skilsmässoreferat. Man anställer razzior hos bokhandlare och tidningsförsäljare, lägger beslag på misshagliga tryckalster och bränner dem sedan offentligt.

Edith MacMillan.

—::—

Teater.

Direktör Hjalmar Selander kommer enligt förljudande att till hösten engageras såsom chef för en stående teater i Norrköping. Frågan om en dylik bestående institution i den snabbt framåtgående östgötastaden har länge varit aktuell, och sedan alla preliminärer nu äro undanstökade tänker man till instundande säsong på allvar pröva möjligheterna för idéns realiserande. Särskilt anmärkningsvärt är att det nya företaget startar och har för avsikt att genomföra sitt försök utan att begära hjälp av vare sig stat eller kommun. Man förlitar sig på Norrköpings teaterintresse, som alltid varit stort, och på direktör Selander, vilkens över allt i Sverige befästa popularitet och mångåriga gedigna teaterverksamhet utgöra den bästa garantien för företagets lyckliga utveckling.

NU ÄR KONSERVERINGSTID!

SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOLAGET VISKAFORS

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.
för alltid på lager alla
VISKAFORS
Konservburksringar.

— MATTOR —
Möbeltyg och Ottomanöverkast
på avbetalning.
Knut Heurlins Hemslöjd
Korsgat. 8, Göteborg. Södergat. 26, Malmö

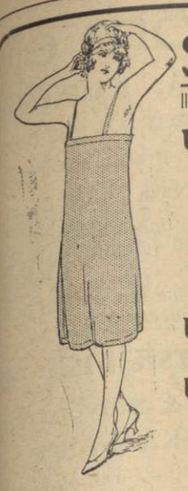

Silke-Tricoline

Under-Klädningar
Under-Kjolar

inkomna i extra prima kvalitéer,
Elegant färgurval, Goda passformer

UNDER-KLÄDNINGAR **9.25**
UNDER-KJOLAR **8.25**

Gillblads

Slopa kaffet och drick
CAP KAKAO
i originalförpackningar á 100 gr. a 500 gr. är tillverkad av bästa fullmogna kakaobönor utan tillsats av varken kapel vanilj eller kemikalier. Den som smakat **CAP** *KAKAO dricker den sedan dagligen.*

Söndagsnöje.

Alla människor ha fönster på sina våningar, men icke många sådana som herrskapet B. Där sitter man som på parkett och skådar, själv osynlig, ut över det växlande, pulserande livet vid en stor trafikled.

Vi sutto där förra söndagen, herr och fru B., inbjudne herr G. och undertecknad.

Strömmen av människor, bilar, spårvagnar och motorcyklar tågade förbi.

— Kan någon säga mig, sade herr B. plötsligt, vad det är för en idé våra unga damer fått nu för tiden att gå med händerna knäppta över magen på promenaden?

— På magen! inföll fru B. Det är väl inga damer som gå på det sättet.

— Inte, svarade herr B. Göra de inte?

— Det har *jag* åtminstone aldrig sett, sade fru B. med en envis mildhet, som förtog hennes opposition varje tycke av en dispyt.

— Nå, sade herr B., då skall du få se det nu.

— Var? frågade fru B. och gjorde en liten muskelrörelse, som om hon skrivit frågetecknet med näsbetsen.

— På gatan, min vän, sade herr B. Därnere där ni kvinnor alltid exponera alla era otaliga nycker och dårskaper.

— Det är inte sant! utropade fru B., som nu hunnit till det stadium i ett äktetnskapligt samtal, där man opponerar sig för oppositionens egen skull.

— Tjugofem kronor! sade herr B. Jag parerar tjugofem riksdaler på att vi inom en halvtimme skola ha sett minst tjugofem damer gå förbi på det sättet därnere.

— Topp ,inföll herr G. och drog upp sitt fickur. Vi äro två vittnen på att vår ärade värd klockan 12,33 e. m. lovat sin fru en summa av tjugofem kronor, om vi samtliga till klockan 1,03 eftermiddagen icke sett minst tjugofem damer passera därnere på promenaden med händerna sammanknäppta över magen.

Talet hade en stimulerande inverkan. Fru B. drog sin stol en aning närmare gardinen, och vi andra placerade oss i en konvex båge framför det magnifika fönstret. Allas blickar riktades under andlös spänning på det växlande panoramat därnere på gatan.

Några minuter förgingo under ljudlös tystnad. Hundratals promenerande damer drogo omedvetna om våra inkvisitoriska blickar förbi därnere. Men ingen enda i den attityd herr B. påtalat.

— Nej, min käre Lasse, sade herr G. slutligen, det här börjar se mörkt ut för dig. Och han skrattade övermodigt.

Herr B. flyttade endast med tungspetsen cigarretten litet längre in i ena mungipan och svarade lugnt med den andra: Vänta bara.

Vi väntade igen. En minut — två — tre — fyra.

— Nu ser jag verkligen en, kom det plötsligt i stilla häpnad från fru B.

Vi rusade alla upp och följde riktningen av hennes blick.

Därnere nalkades en ung dam eller rättare sagt ett par långa, ljusa, välsvarvade ben under en trådsmal gestalt med två vita, handskbeklädda händer sammanknäppta över kappans sista knapp.

— En! sade herr G. Han hade satt sin pincenez på.

— Fyra! vidtog herr B. Han gjorde en gest nedåt gatan med stoltheten hos en menageriägare, som kan visa på djur, vilka ingen trott existera.

På den solbelysta trottoaren kommo tre damer. De hade alla en hållning som om de just stigit upp ur badet och nu lätt huttrande sökte hålla fast badkappan om sig genom sina över magen sammanknäppta händer.

— Det är högst kuriöst, sade herr G. Han hade förstärkt sina synglas med ytterligare ett par och trätt intill fönstret.

— Nu ser jag alldeles fullt, rapporterade herr B. Hjälp mig nu att kontrollräkna, mina vänner. Fem — sju — nio — tretton — fjorton . . .

— Femton, inföll fru B. Hon hade totalt glömt sitt hopp om de tjugofen kronorna.

Föremålen för vår uppmärksamhet skredo oberörda förbi i vimlet därnere. Man fick ett starkt intryck av att de måtte ha fötts så, med armarna sammanvuxna över bålen och benen sammanvuxna vid knäet.

I små, små trippande försiktiga steg som hade de gått fram över glaskulor på någon mystisk självplågeriets stig skredo de framåt med sina andäktigt, på samma höjd sammanknäppta händer. De uppdragna och mot bröstet sammantryckta axlarna markerade i en lätt vridrörelse fram och åter varje steg, annars företeddе hela deras gestalt, till och med huvud och ögon, en statys orörlighet. Somliga buro på fingertopparna en liten nätt väska, som vid gåendet sakta svängde av och an som pendeln på en väggklocka.

— Men varför gå de på det sättet? frågade fru B. ängsligt.

— Sjutton — nitton — tjugoen — för att behaga *oss*, svarade herr B.

— Tycker du att de ta sig bra ut då? sade fru B. Det låg en liten skymt av svartsjuka i hennes stämma.

— Tjugotvå — tjugotre — förtjusande! svarade herr B. med en tjuvpojksaktig glimt i ögat. Det är det vackraste och förnuftigaste mode som existerat.

— Åtminstone onekligen mycket kuriöst, insköt herr G. Han hade en blick bakom sina båda synglas som om han fallit ned från himlen.

— Har inte du heller observerat den här hemlighetsfulla modesekten förut, frågade herr B.

— Aldrig, svarade herr G. trovärdigt.

— Otacksamme! utbrast herr B. Och så göra de dock allt detta för *oss — oss!* Här kommer den tjugofjärde martyren. Vad är klockan?

— Tolv och femtionio.

Herr B. tog upp tre ovikta sedlar ur sin plånbok.

Jag är så säker på den tjugofemte, att jag gärna kan bestå mig lyxen att visa ärligheten i mitt löfte, sade han och lade de tre sedlarna på bordet invid sin fru. Hon låtsade icke märka det. Alla riktade ånyo blickarna ned på gatan. Herr G. stod med sitt fickur i handen.

Det uppstod åter en spännande tystnad.

— Ett! — Ett och ett! rapporterade herr G. högtidligt.

Ingen rörde sig.

— Ett och två, fortsatte herr G.

Fyra ögonpar borrade sig under andlös spänning in i gatuvimlet. Men intet av dem upptäckte vad de sökte. Promenaden tyckes med ens befolkad av helt vanliga medborgare, som urmodigt och obehindrat rörde fritt på armar och ben.

— Två minuter och 33 sekunder, läste herr G. från urtavlan — 37 sekunder — 39 — 45 — 50 — 55 . . .

Fru B. hade redan triumferande lagt sin hand på sedlarna.

— Ånej, sade herr B. Betrakta först den där långa balkongen där uppe! Vad är det som går där?

Alla vände blickarna mot detta håll. Där gick en ung dam. Huvudet framåtböjt, axlarna framdragna, händerna hopknäppta. Med små korta, skruvande steg praktiserade hon sig i denna attityd från den ena ändan av balkongen till den andra.

Herr B. lade armen om sin frus skuldror.

— Det är den tjugofemte som provgår, sade han.

Och med en triumferande min stoppade han sedlarna tillbaka i plånboken.

Ragna Peters.

——:——

Vår moderna tid har behov av hygien. Vaxduk på hyllorna gör samma tjänst som linoleum på golven. peters" Kungsportsplatsen 2, för ett stort lager av dessa artiklar.

*

Där en sann kärlek en gång har riglat till dörren, håller en falsk förgäves serenader under fönstret.

Harriet Beecher-Stowe.

——::——

Badolyckor.

Hur de förekommas.

Den och den har "drunknat vid badning" eller "han fick kramp i vattnet och omkom" — sådana meddelanden läser man dagligdags i tidningarne skriver d:r J. O. Jacobsen i Nationaltidende.

Hur själva olyckan skett, vet man sällan med visshet.

Vid en badningsolycka rör det sig visst icke alltid om en *drunkning i* egentlig mening, om man därmed menar kvävning genom att vatten tränger in i och bringar andningsorganen ur funktion.

Döden kan lika ofta förorsakas av en hjärtförlamning eller ett hjärtslag med bristning av blodkärl i hjärnan, framkallade av den störning i blodomloppet som uppstår till följd av kroppens avkylning i det kalla vattnet. Blodet drives från kroppens yttre delar till de inre organen, vilka utsättas för en plötslig blodöverfyllnad. För personer med svagt hjärta kan denna påfrestning bli för stark och framkalla en katastrof.

Badningsolyckor kunna även uppstå på grund av att den badande får kväljningar och uppkastningar vid den hastiga avkylningen i vattnet. Det händer att vederbörande därvid blir så illamående och kraftlös, att han icke förmår befria sig från det uppstötta maginnehållet, utan får det i "vrångstrupen" och kväves därav.

Slutligen spela även *öronsjukdomarne* in ifråga om olyckor under badning. Att få kallt vatten in i örat framkallar lätt svindel och oförmåga att hålla balansen. Detta beror på avkylningen av det inre örat, som tillika med lilla hjärnan härbärgerar de nervcentra, som kontrollera kroppens jämviktsförhållanden och lemmarnes rörelser. Sådana yrselanfall kunna angripa fullt friska människor, när de vid badning få kallt vatten in i hörselgången, men i alldeles särskild grad äro de utsatta härför, som lidit eller lida av öronsjukdomar som lett till operation av trumhinnan.

Vid ett svindelanfall av denna art i badet, löper man fara att drunkna även på grunt vatten, då man ju i och med detsamma förlorar förmågan att hålla sig upprätt. Försiktigheten bjuder därför, att man vid bad i öppet vatten har hörselgången tillstoppad med bomull, preparerad så att den är oemottaglig för vatten. Absolut bör detta ske i fråga om personer med öronsjukdomar.

Sjukliga människor, som lida av blodbrist, nervositet och hjärtsjukdomar böra aldrig bada ensamma i öppet vatten, om de fått läkares tillstånd att taga sådana bad. De böra ha någon med sig, som kan bringa dem hjälp i händelse av fara. De är icke tillrådligt, att de ge sig ut på djupt vatten. Helst böra de icke våga sig längre ut än tills vattnet når dem halvvägs upp på bröstet. Är det sjögång är även detta för långt ut.

En bestämd varning måste även uttalas mot bad i *stillastående vatten,* skogstjärn, mergelgravar och dylikt, detta dels därför att man aldrig vet hurudan bottnen är, dyig o. s. v., dels därför att stillastående vatten alltid är utomordentligt kallt på djupet. Kroppens avkylning blir alltför häftig och alltför stark.

Störningen av blodcirkulationen kan lätt leda till överansträngning av hjärtat eller till kramp genom blodöverfyllnad av hjärnan. Döden är i så fall viss, om icke snabb räddning i land och ögonblicklig läkarhjälp står till buds.

Man bör vara väl genomvarm när man går i badet, men under inga förhållanden får man vara andfådd eller ha hjärtklappning.

Ett bad bör i regel icke vara långvarigt. Under detsamma skall den badande icke stå stilla i vattnet utan hålla sig i jämn rörelse, antingen genom att simma eller på annat sätt. Friska och starka människor kunna, om luften och vattnet äro varma, göra badet längre och taga flera bad dagligen.

Verklig nytta har man endast av det bad, efter vilket man känner sig varm och uppfriskad. Fryser man, måste man genom en rask promenad eller gymnastiska rörelser återställa kroppsvärmen.

Den bästa tiden att bada är på förmiddagen och på aftonen innan solen gått ned.

Det är icke bra att bada på fastande, men ej heller på överfylld mage. I det förra fallet riskerar man huvudvärk och illamående, i det senare kväljningar. Efter en grundlig måltid bör man icke bada under de närmaste två timmarne. Att bada omedelbart efter det att man intagit spritvaror, om också en mindre kvantitet, är alltid riskabelt.

Detta är ungefär de råd och upplysningar man kan ge de badande till skydd mot olyckor i badet.

Något kan tilläggas. Vid stränder, där strömförhållandena äro farliga, eller bottnen dyig och riskabel, vilket givit anledning till drunkningsolyckor med alltjämt bestående risk för nya sådana, bör man icke nöja sig med att sätta upp plakat med ett: Varning för bad", ty sådant fäster ingen avseende vid. Skriv i stället: "Här ha flera människor drunknat vid badning." Sådant gör även den våghalsige en smula betänksam.

——::——

FRÅN KVINNOVÄRLDEN.

I Preussen är det husliga utbildningsarbetet lagt under lärlingslagen. För första gången har nu preussiske ministern för handel och näringar tilldelat fyra husmödrar i Königsberg heder och värdighet av statligt erkända husmodermästare. Detta på grund av det utmärkta sätt, varpå de lett sina kvinnliga lärlingars utbildning i husligt arbete.

När få vi våra första svenska husmodermästare?

*

De pedagogiska studieveckorna för utlänningar, vilka äro planerade i Berlin, infalla under tiden den 17—29 aug. Anmälningar kunna ställas till Die Geschäftsleite des Zentralinstituts, B e r l i n W. 35. Potsdamer Strasse 120.

——::——

Amatörfotografer! Framkallning och kopiering utföres på 3 dagar. Köp FILM hos **Fotobolaget**, Drottninggatan 36 Tel. 10102. (mitt emot ASEA)

De svåra dagarna.

Av *Elisabeth Högström-Löfberg.*

Tung är den dag, då de käras ögonlock slutas för alltid, och deras läger flyttas från sjukrummets ombonade värme till ett annat, utkylt, alltför blomstersmyckat, och fruktansvärd är vandringen till den sista granrisgröna vilostaden, men ännu mycket värre äro ändå dagarna därefter. Och dessa äro de, som skilla från varandra de varma hjärtana och de kalla, de förra att kramas av tomhetens sammanpressande kyla, de senare att lättnadsfullt kasta av sina masker, och låta egoismens ansikte se fram emellan krusflorsvecken, — sigillbrytningens, ägodelssplittringens ödsliga dagar.

Stel och blek av smärta gick Astrid Hedencrantz omkring i hemmet efter moderns frånfälle, så oöverkomligt isolerad från de gifta, tillståndeskomna syskonen, och så olik sin vanliga, avvägda människa, att till och med Carl-Otto, generalkonsuln, gav akt på det, och rördes. Han höll alltid styvt på att vara den morgontidigaste, och de två hade en kvartstimma med varandra före frukosten inne i moderns kabinett, det lilla ljusa, rococo-möblerade söderrum, som bildat en så passande ram kring majorskans livliga person, in i det sista präglad av den gamla tidens grace och fina älskvärdhet.

Astrid stod lutad mot kakelugnen och betraktade pendylens nätta herdepar, det hade varit en belöning över alla andra att i barndomens dar få komma ditin och beskåda deras menuett. På skrivbordet stodo porträttrader, av barn och barnbarn, make och föräldrar, tre generationer från fadermördare till polkationer från fadermördare till polkahår och halvstrumpor, i glödritade och schattersömmade ramar, men på väggen mittemot hängde förstoringen av Stellan, yngste sonen, som hon älskat mer än nyttigt, och vars nedåt-bana varit hennes största prövning.

Egentligen var det alldeles oriktigt, att Stellan av alla betraktades o. omtalades som den yngste, då han och Astrid faktiskt voro tvillingar, och Astrid sju år yngre än den äldre brödratrion, men han hade från första början blivit utkorad till kelgris och gunstling, och ingen, allraminst systern, hade väckt någon opposition. Han var också en oemotståndlig liten hjärtetjuv till pojke, och enda arvingen till mödernets skönhet, då Astrid däremot i alla tider havt något visst slutet och betänksamt över sig, och fått Hedencrantzarnas i kvinnliga ansikten alltför stora och buktade näsa och karolinska mått och dimensioner. Det var ett ändlöst planerande vad denne Stellan skulle bli, stabslöjtnant, ärkebiskop eller professor, och nu, nu vaktade han boskap på en farm i Argentina, enligt sista myntrekvisitionen hem till bröderna.

Äldst av sönerna var Rickard, stor och rödlätt som sin far, och aldrig ämnad till annat än att ta emot gården och jaga in stövare. I skog och mark var han också outtröttlig, och ingen trodde att han någonsin havt sina ögon öppna för något annat slag av villebråd, tills som en bomb slog ned att det var klockarens vackra Elfrida han ivrigast söktes efter. Alla motkurer försiktade efter. Alla motkurer försöktes givetvis, men utan resultat, och till sist utmynnade historien i kyrkligt stadfästad mesallians, ty gamle majoren var ryktbar för sin ordfasthet som för sin madeira, och hade lovat att hans gunstig herre skulle få ta konsekvenserna av sina jaktturer. Det nygifta paret placerades i flygeln på Årsätra, och allt tycktes gott och väl, men ett par månader endast sedan Frida nedkommit med en son, blev Rickard vådaskjuten vid ett morkullpass, och hembars död över strandängarna.

Hur mycket änkan sörjde, kunde ingen säga, men vad som var alla uppenbart och frapperande, det var hur kopiöst den unga, vackra flickan fetmade. Svärmodern gjorde föreställningar, och ingrep då och då i hushållet, men inget hjälpte, ett starkt och smakligt kosthåll var det högsta Frida eftersträvade på jorden, och så satt hon i sin flygel med pojken i knäet, och åt och var nöjd, biffar och ägg och frukt och konfekt om varannat.

Det var sannerligen inte underligt om majoren nu koncentrerade sina ansträngningar på att få den andre sonen ståndsmässigt gift, och att de tackade sin Gud då det över förväntan lyckades. Vilhelm var spensligare, sömnig och osjälvständig, men den elegantaste balkavaljer och framgångsrikaste ryttare, och på detta sändes han till Skåne till en avlägset befryndad högadel, vars döttrar enligt boken närmade sig glasbergets platåer, och återvände inom kort förlovad. Det var häller inget dåligt kap han gjort i sin friherrliga Heléne, som hade fyra gårdar gravationsfria, och där han bara hade att flytta in och vegetera. Stellan kallade honom "prinsen-gemålen", och brukade helt respektlöst fråga höga svägerskan, när de till faderns födelsedag kommo på sitt årliga besök "Får Vilhelm ta en cognac till kaffet?" eller: "Hur många gånger har Heléne måst ha honom i skamvrån nu i vinter?' ' o. s. v. ett skämt som inte skulle tolererats av de gamla om det kommit från någon annan, och förskaffade honom friherrinnans permanenta onåd.

Men om Carl-Otto, huvudet och energien, skulle väl ingen trott, att han skulle drabbas av samma toffeldirigerade öde! Han var målmedveten och skarp, tog en juridisk examen, men blev köpman, och var nu miljonär i bilgummi och lydde titeln generalkonsul. Och så gick han vid fyrtiofem och gifte sig med sin egen maskinskriverska, och fortsättningen kunde man kort, men fullständigt ha uttryckt så: Först dikterade han, men nu dikterade hon. Hon hette Dagmar Svensson, och var mycket söt, och det var hon, som började kalla majorskan för "gumman".

Naturligt nog hade besöken hos dessa äkta par för Astrid inte någon lockelse, och hon blev hemma mer och mer, och trivdes bäst i stillheten på Årsätra. Sedan modern och hon blivit ensamma, lämnade hon aldrig hemmet, och det sista året hade majorskans försvagade hälsa gjort dottern helt och hållet oumbärlig. Det rådde mellan dessa två en förtrolighet utan många ord, en den självfallna samhörighetens ro, som gjorde det enformiga lantlivet behagligt och harmoniskt, och den äldre lärde sig allt mer värdera Astrids trofasta och klara väsen. Hon visste med sig, att hon ofta försummat henne under hennes barnaår, därför att hon inte hunnit mera än sin oförnuftigt ömma omvårdnad om Stellan, men eftersom han gled och gled, och alla hennes stolta drömslott rasade, blev Astrid liksom ny för henne, och de enades i önskningar och böner för den kära, svage därborta i främlingslandet.

På Hulta, en liten utgård, som låg en fjärdingsväg från huvudgården, bodde majorskans halvbror, morbror Jan-Erik, en gammal pensionerad jägmästare, som nu sjuttioåttaårig dagligen kommit med en sparkstötting över isen för att höra om sin lilla Charlotte, och utom honom hade de intet intimare umgänge odlat eller behöft. Till honom hade Astrid på begravningsdagens morgon kommit i sin nöd, då hon förstått att Dagmar ämnat låta använda deras lyxbil till kyrkan, och han hade klappat henne på

A. LUNDBLADS BEGRAVNINGSBYRÅ

KUNGSGATAN 12
TEL. 11045, 776, ankn. bost.
Ombesörjer pietetsfullt hela begravningar

Gamla och nya tiden, sedd genom ett fönster.

I.

De hörde samman med den gamla gatan.

Vad det var för en hemtrevlig gata att bo på! En solig och nätt småstadsidyll mitt inne i en bullrande storstad. Husen skymde icke för solen, och inne i de små trädgårdarna lekte barnen trygga som i en park.

När jag nu ser ut och möter anblicken av ett modernt 5-våningstegelstenshus, erinrar jag min gamla gata och vad jag förlorade med den — solen, tystnaden, friden och mina goda grannar mitt emot.

Dessa grannar voro en lång tid mitt enda sällskap. Det vill säga jag kände dem icke, och icke de mig, vi hälsade icke på gatan och visste icke ens varandras namn. Och likväl tyckte jag att de voro som gamla vänner.

Det var nämligen en säregenhet för denna gata att ingen där brydde sig om att fälla ned sina rullgardiner. Därigenom blev man med eller mot sin vilja gäst i varandras hem.

Och så blev jag i tvåvåningshuset mitt emot.

Där bodde endast två familjer, vardera blott bestående av herre och fru samt jungfru. Men det var två olika generationer som stött ihop i samma hus, kontraster alltigenom — gamla och nya tiden.

Det åldriga paret innehade övervåningen — det unga paret undervåningen. Vid kvällstid, när ljuset tändes kunde man se in i två skilda världar, ut över två helt olika scener, in i ett lyckligt och ett mindre lyckligt hem.

Över det gamla parets borgerligt gedigna våning vilade ett välgörande lugn. Möblerna voro 70-talets, icke så vackra, men ändamålsenliga, bekväma, hemtrevliga. Antimakasser på stora vardagssoffan, en gungstol med broderad matta, vänliga blommiga lampor med färgade kupor, som spredo ett sådant behagligt varmt sken över rummen, dukar på borden, gamla oljefärgstryck, Trollhättan och Sans-Souei och gamle kungen i förgyllda ramar på de blommiga tapeterna. Här regerade också gamla tidens seder, gamla matordningen, patiencen, bandmössan och andaktsboken. Jag brukade möta dem på söndagarna, då de gingo till kyrkan, och jag kom hem från min morgonpromenad. Det var ett prydligt gammalt par, åldrigt silvervita och ungdomligt rödblommiga. Han gick vintertiden alltid i galoscher och en vit sidenhalsduk lagd under ytterrockskragen — i en mjuk svart hatt och blå doffelrock. Hon måtte ha varit en skönhet, det var ett blidt, fängslande ansikte med en snarare moderlig än kvinnlig charme. De verkade båda så nyputsade och fina, som om jungfrun följt dem ända ut på trappan med sin borste och sina omsorger. Deras ansikten strålade på ett särskilt sätt, som om de leende och lyckliga gått fram genom livet. Men de kunde även vara prövade, tålmodiga och fromma — fromma kanske de verkade allra mest. Jag tyckte om att möta dem — de hade något särskilt med sig där. de förtroligt kommo samtalande arm i arm, han något mera lutande än hon och med en vit silverlock framkammad vid varje öra under den mjuka hatten.

Om kvällarna höllo de varandra sällskap, läste eller lade patience. Gungstolen var hans. I grå nattrock med röda tofsar satt han där och gungade sakta, så sakta att man tyckte sig kunna höra medarnas enformiga knarrande. Vid 8-tiden kom en stillsam gammal trotjänarinna i bandmössa in med téet, och man såg den gamla damen vänligt tala till henne. Aldrig ett ont ord! aldrig ett uppträde — inga missnöjda miner — ingenting som störde.

I matsalsfönstret hängde en stor vit fågelbur med spetsigt tak. Framför den buren såg jag dem ofta stå med sina vita huvuden i solen. — Hur deras ansikten strålade av fromhet och frid! Jag såg henne med en öm fin hand sticka till fåglarna sallat och natan, och hörde i inbillningen hennes jollrande röst. Jag vet att hon kunde sjunga skymningsvisor och berätta — jag vet att de berättade många ting för varandra båda två under de långa vinterkvällarna, när brasan brann med sitt röda ljus, och de sutto i halvmörkret och erinrade sig sitt liv. Kanske berättade de om sina barn, som voro ute i världen.

En höstdag stod en automobil utanför deras port och en man i utländsk officersuniform gick upp i huset. På kvällen satt han vid deras bord, och de gamlas blickar hängde fast vid honom, när han talade. Jag såg honom fatta deras händer som tackade han dem för något, och ett vackert uttryck strålade över hans manliga ansikte. Nästa dag foro de alla tre bort i automobil. Han skulle resa — modern hade gråtit, men nu behärskade hon sig. Och när fadern ett ögonblick stod på trottoaren med sin son, som var huvudet högre än han, såg jag honom darra av tillbakahållen sinnesrörelse. De voro lyckliga dessa människor — bakom dem måste ligga ett pliktuppfyllt liv, en hederlig vandel, ett obrutet kamratskap.

Den gamla gatans frid liksom personifierade sig i dem, fick sin stämning, sin karaktär fullbordad genom dem.

Och jag saknar dem, när jag ser ut över mitt röda tegelstenshus, ned på en bullrande gata, varigenom en storstads folkström oavbrutet ledes som blodet genom sin aorta.

II.

Huru det unga herrskapet i våningen under kommit på idén att flytta till denna fridens gata är en gåta. De tillhörde av allt att döma denna världens människor, voro eleganta, oroliga, nervösa, moderna och missnöjda. Det gamla husets blommiga tapeter hade vid deras inträde måst vika för de enfärgade, grått i vardagsrummet, grönt i salen och laxfärgat i sängkammaren. De stora ljuskronorna belyste med sitt vita, utsugande ljus en interiör av pedanteri och tråkighet. Allt verkade geometriskt uppställt, var rakt, rätt och slätt, dyrbart tvivelsutan men oändligt fantasilöst och ledsamt. Över det hela låg denna obeslutsamma väntan, som gärna vidlåder ett nybildat hem, där ingen ännu riktigt kommit in i sin nya roll.

Jag såg den unga frun med en min av övergivenhet och ledsnad gå omkring i de ledsamma rummen. Vad skulle hon ta sig till? Sy kunde hon ju absolut icke, då hon kläddes av en av stadens snitsigaste firmor, virka och sticka ansågs icke vara någon idé då det köptes billigare som fabriksarbete! Hon beslöt sålunda att mörda enformigheten genom att kamma sig. Hon kammade sig hela dagarna framför en liten spegel, som hon ställde upp mot fönsterkarmen. Hon hade ett långt, vackert, mörkt hår, ett blekt, trött ansikte och trötta, vita händer. Hon var icke vacker, men väckte uppmärksamhet på gatan genom dräktens utomordentliga stil.

Han kunde vara vad som helst som inbragte en god inkomst.. Han kom ofta åkande på eftermiddagarna, kanske hade han lång väg till sin affär, kanske var han maklig eller fann han ett nöje uti att beundras av den lilla gatans stillsamma människor, som nyfikna följde hans hyrda bil.

På aftnarna efter middagen som först avslöts klockan 7, sutto de därinne i det vita ljuset och gäspade över var sin tidning. Hon frågade något ibland, han nickade bara, vände sitt tidningsblad och gäspade igen. Ibland satt hon ensam om kvällarna — icke så ofta första året men andra året blev det vanligt. Jag såg henne stå i fönstret som en staty och bara se ut i en lång och tröstlös väntan. Hon kunde stå där timtal med den vita pannan stödd mot rutan och de mörka ögonen fästa på gatan i en djup och stel blick. Jag har aldrig sett en människa så orörligt stilla. Kvart efter kvart i samma ställning, orörlig som en stenstod. Det gjorde mig ont om henne — kanske hade hon bekymmer, kände sig besviken — övergiven.

Frampå andra året måtte det ha gått utför med hans affärer. En dag körde de bort med en del av bohaget, och de redan förut ödsliga rummen syntes ännu ödsligare.

Men hon hade upphört att kamma sig, och det hade kommit en ny energisk kraft över henne. Deras gester och minspel om kvällarna skvallrade om oenighet och gräl. Hon satt och såg upprörd ned på sina vita händer då hon talade — han blev häftig och gick ut, hon sprang efter honom, kom ensam tillbaka och satte sig att gråta. Efter sådana kvällar väntade hon honom förgäves.

Ibland mötte jag dem på gatan — och där röjde deras uppträdande ingenting om deras äktenskap. De förbipasserandes blickar på henne tycktes smickra honom och höja henne i hans ögon. Han behöll hennes arm under sin med ett rörande försök att markera sin äganderätt, och hon lutade sig något mot hans axel, men hennes ansikte var blekt och trött — så trött.

När de voro ute låg jungfrun i fönstret och solade sig som en blond pudel. Det var ett hem, där ingenting blev uträttat utom att äta och sova, ett hem utan den personliga prägeln av en ordnande och i allt synlig kraft.

Ofrivilligt måste jag jämförande se upp till det åldriga parets fönster med fågelburen, växterna och de bländvita gardinerna.

Den sista sommaren, innan vi alla skildes från gamla gatan och varandra, inträffade något som verkade förbättring i förhållandena. Det var på sensommaren, fram i slutet av september.

En kväll såg jag henne sitta i en blommig morgonrock med ett litet vitt knyte i sitt knä. Under hennes fötter stod en pall, i kakelungshörnet brann den första höstbrasan och på en vit trästol stod ett tvättfat och några attiraljer.

Han stod bredvid och rullade upp en linda, men från galen ända så att de långa bandändarna kommo sist. Frun gav igen den med en min att han fick göra om försöket. Han brusade icke upp och sprang på dörren som förut. Helt tåligt stod han kvar och rullade ånyo med fumliga och oskickliga rörelser ihop den långa, långa lindan.

Så sattes ett litet rosenrött kryp ned i det stora tvättfatet, och den tråkige herrn skrattade och den sorgsna frun log åt varje liten rörelse av de små tvålskära händerna och fötterna. Herrn fick bestämt vattenstänk på sina kläder, men det gjorde ingenting, ty de voro ej längre så ultrafina som i början.

Och jag tänkte: En gång kanske också dessa två sitta som ett grånat och fromt gammalt par — en gång när stormarna lagt sig i deras sinnen, alla linjer klarnat, och friden kommer. Och då står kanske en annan betraktare ur en yngre generation och ser på dem genom en fönsterruta och prisar i dem — den gamla goda tiden.

Louise Bergh.

—:—

Bröllop.

När det var bröllop 'os
Hösterman
i solens sken trâddes dansen
från det 'on huppgå i höster 'ann,
tills 'on i väster försvann sen.
När 'on gick ner,
vi valsa' mer.
Man dansa ser,
skall jag säga er,
hom blott man VIKING hât skorna ger,
förty så lyser den glansen.

VIKING SKOKRÄM
har nu under nära ett kvarts sekel prövats över hela vårt land. Den har visat sig överlägsen alla utländska fabrikat och inhemska efterapningar. Över sex miljoner burkar Viking Skokräm förbrukas årligen i Sverige.

Glöm ej
att ni hos A. MAGNUSSON, Bazar Alliance 55, gör de förmånligaste inköp av konserver och rökt lax m. m.
Vid inköp av minst 6 askar sillinläggningar lemnas 10 % rabatt. — För prima varor garanteras. TEL. 4570.
Ingång till butiken närmast från Bazargatan.

Färsk Fisk
Hansson & Silfverstrand
FISKAFFÄR
Bazargatan 8. — Tel. 95 80, 15 380

Vårda i tid
Eder hy med YvY-tvål, som har en enastående utsökt uppfriskande och behaglig inverkan på hyn. Ett vackert ansikte är alltid beundrat, och detta bevaras längst genom ständigt bruk av YvY-tvål. Pris 1 krona.
A.-B. YvY-Fabriken, Ystad.

BREVLÅDA.

C—i K—g. Intet tvivel om Ni är i Er goda rätt att handla som Ni gjort. För att saken skall bli ordnad på ett fullt betryggande sätt bör Ni dock ovillkorligen anlita juridisk rådgivare.

L—n B—m. Era åsikter i denna fråga äro så vitt skilda från våra egna, att vi måste vägra ett införande. Ni talar om att "lösa andarna", men det ordet synes oss för stort här, där det endast gäller att vinna några materiella fördelar.

Betty H. Hjärtligt tack. Skåne har alltid varit oss en huld och god landsända. Vår samfällda hälsning till samtliga!

Rättelse. I förra numret hade i artikeln "Fåfänglighet och jagande efter vind" vid korrigeringen av en rad insmugit sig ett nytt, icke observerat och meningen förryckande tryckfel. Mot slutet läses: "Å andra sidan är livet hur svårt det än må gestalta sig en sällhet, som vi med visshet känna, att det leder oss till Gud". Ordet "som" skall här utbytas mot *om.*

—::—

Kvinnornas Självhjälpskassa
Sjuk- och Begravningskassa
Nya medlemmar vinna inträde. Försäkra Eder mot sjukdom! Anmälningar göras till Ordf. Fr. Anna Larsson, Skanstorget 6. Tel. 182 06. Billiga månadsavgifter

Bråsths Konditori
Storgatan 4, (hörnet av Victoriagatan)
REKOMMENDERAS.

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

Gellerhamars
PATENTERADE
HAVREGRYN.
Spara tid. — Färdigkokta på 3 à 4 min. — Spara bränsle.
OBS.! VÄR HYGIENISKA FÖRPACKNING. OBS.!

SWALANDERS KAFFE
KUNGSGAT. 17. TEL. 3658 KORSGAT. 13. TEL. 5167.
BAZAR ALLIANCE 132-133 NILS ERICSONSGAT. 24

axeln, och brummat: "Var bara lugn, min flicka! Det skall jag nog sköta om!" och det kom heller inga motorfordon med i processionen.

Nu stodo bror och syster därinne i moderns rum, och hade rakt ingenting att säga varandra, han mest uppfylld av nyfiken undran hur hon väl tänkte ställa för sig. Månne hon alldeles slagit ur hågen alla tankar på att gifta sig, — det var ändå eget, att man aldrig hört talas om något i den vägen i samband med henne? Hon var visserligen inte vacker, men hon såg utmärkt bibehållen och verkligt ladylike ut, och var ju en krona av huslighet, och erkänt musikalisk, — det skulle väl inte vara så omöjligt!

"Hör du, Asta, du, vart tog den där hovrättsassessorn vägen, som var på Stensta i somras, när jag var hemma, och som skickade hit blommor på din namnsdag", frågade han plötsligt så öppet odiplomatiskt, att vemodet i systerns ansikte måste ge med sig i ett leende.

"Han gifte sig i februari med Edith Hallsten, om du kan minnas henne", svarade hon, och avfärdade känslolöst alla hans välmenande rekognoseringar med att tillägga: "och buketten hade jag tjänat mig med att bota hans sjuka terrier, som hade samma onda som vår Lola, några andra thearosor skördas inte för min räkning, ser du!"

Det var också alldeles sant, att erotiken inte hade den minsta lilla insats i Astrid Hedencrantz futurum, och knappast hade den haft det i imperfektum häller. Från femton till aderton hade hon svärmat för sin kusin, löjtnant Montell, men när Vilhelm och Heléne kommo hem, och hade med den senares danska kammarjungfru blev hon vittne till ett litet berså-drama mellan lilla Amager-Marie och sin egen lågas föremål, som kom denne avgud att för alltid falla från sin piedestal. Vid tjugotvå kom ett något allvarligare återfall, en på granngodset gästande engelsman, vars på en gång behärskade och gossefriska väsen tilltalade henne obeskrivligt, och som kunnat, om han gått tillväga litet klokare, ha vunnit henne helt och hållet. Men han gjorde sig för säker på sitt privata brittiska världsvälde, och lät henne genomskåda att det blott var fråga om ett högst behagligt tidsfördriv, och så var hon borta, osårbar och avkyld. Det blev en rispa i skinnet, som sved en del och blödde, och hon hade smakat nog, men var ej knäckt ej bruten i sitt innersta.

De svåra dagarna, de tomma, grymma dagarna, — äntligen voro bouppteckningslistorna klara, och man kunde samlas i vardagsrummet för att framföra sina krav och önskemål. Den feta Frida kom pustande uppför trapporna, och Dagmar slutade att gäspa och betraktade sina välpolerade naglar. Vilhelm och Heléne kommo sist, och hon öppnade utan vidare inledning diskussionen:

"Ja kära ni, Vilhelm och jag äro ju lyckligtvis i den situationen, att egentligen ingenting sakna eller behöva, men den stora salongsmöbeln kan ju just inte komma ifråga någon annanstans än hos oss, och mest van att bära ärvda pärlor torde jag väl också vara, så att tants collier — — —"

"Nå, men barockkronan och pendylen och de där små luktdosorna ska vi allt be att få förbehålla oss, eller hur? och maken klappade hennes kind, och klarade strupen.

"Tycker ni inte, att vi skulle ta det större och väsentligare först, och gå i ordning med frågorna, "började han". Alla äro vi väl överens om då, att Årsätra bör säljas"?

"Javisst — naturligtvis", svarades det på en gång, Astrid endast nickade, och blev med ens så blek, att Vilhelm såg sig om efter en vattenbricka.

"Ja, jag vill inte ha ett smul annat än pengar", sade Frida, och gjorde ett försök att dra in sina isterhakor, när uppmärksamheten riktades på henne. "Ska jag nu flytta till stan med pojken, behöver jag ha något så när till inkomster, så dyrt som allting där ska vara, två och femti för fläskhare och tre kronor litern för grädden. Så jag håller på, att så mycket som möjligt av möblerna också ska säljas. Och Stellan, han vill förstås också bara ha kontanter på sin del, — bara det sen ginge an att ställa dom, så att han aldrig komme åt dom".

"Javisst Stellan", sade Carl-Otto, och raknade till, "även vår familj har en förlorad son att dras med, apropos, påminn mig, Dagmar, att det blir avdraget ordentligt för kransen, som han i sitt telegram bad mig beställa — —".

"Nå, men Astrid då", vände sig friherrinnan direkt till sin svägerska, "vart har du egentligen tänkt ta vägen? Skulle du vilja reflektera på mitt anbud, så står Ringatorp alltid öppet för dig, fast du naturligtvis då finge beräkna att rätta dig efter våra levnadsvanor. Du vet, att jag är uppfostrad i ett så gammal-aristokratiskt hem, där det gällde att aldrig ett ögonblick vara sysslolös, då jag ju däremot sett, att du och vår kära avlidna ofta sutto och spelade halma och lade patience mitt på förmiddagarna, — ja, tag för all del inte illa upp, lilla vän — —"!

Än en gång blev hon avbruten av konsulinnans lilla spröda klockspelsröst: "Då kan du väl lika gärna komma till oss, så kan vi ta en större våning, och du hjälper till med hyran? För du spelar väl bridge? Du är väl inte religiös? Tänk, vad barnen skulle bli glada"!

Äntligen blev det så pass tyst, att svaranden kunde göra sig hörd, och med blicken fäst på faderns gamla, pärlbroderade piphylla, en gång majorskans fästmögåva, svarade hon vänligt, beundransvärt fritt från ironi:

"Tack för er vänlighet både Dagmar och Heléne — mycken tack! Men vet ni, att fast jag inte är mer än tjugoåtta, har jag gått här och blivit en riktig vane-nucka, och så absolut förlantligad, att jag aldrig skulle kunna tänka på att trivas i en storstad! Så har jag också ett villkor, som är det rent avgörande, och det är att där jag skall vara, där skall jag behövas. Hade Stellan därför haft det, så han kunnat ta emot mig, hade jag utan tvekan rest ditöver, men när han nu inte kan det, har jag en tillflykt och en uppgift nära nog, — jag ämnar slå mig ned hos morbror Jan-Erik på Hulta så länge han lever".

Så hade Astrid avgivit deklaration, och var och en hade antytt varom han ville försäkra sig, och så gick man till bords och åt den sista middagen tillsammans på Årsätra gård. En timme senare hade bilarna bortfört de resande, och vid skymningsbrasan sutto två vänner, och gladdes i sin sorg, att ha kommit över det svåraste, gamlingen från Hulta och hans Astrid.

—::—

Observera!

Den från Landvetter utlottade broderade duken vanns av lotten n:r 7.

En lämplig
Födelsedags-
och
Namnsdags-
present
är
Kvinnornas Tidning
Presentkort säljas på tidningens exp. Magasinsgatan 12. Tel. 18070.